

ONORABILA VENETIANĂ

HONORATA CORTIGIANA

Rosa Ventrella

Copyright © Arkadia Editore, 2011

ONORABILA VENEȚIANĂ

Rosa Ventrella

Copyright © 2014 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VENTRELLA, ROSA

Onorabila venețiană / Rosa Ventrella; trad.: Alexandra

Blăgoi. – București: ALLFA, 2014

ISBN 978-973-724-666-0

I. Blăgoi, Alexandra (trad.)

821.131.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2014 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Ruxandra Câmpeanu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

Rosa Ventrella

ONORABILA VENEȚIANĂ

Traducere din limba italiană și note de
Alexandra Blăgoi

EDITURA ALLFA

<http://www.all.ro/onorabila-venetiana.html>

Rosa Ventrella s-a născut la Bari, în Italia, în 1974. A studiat istorie contemporană la Universitatea din Parma. Predă literatură în Cremona, unde locuiește împreună cu soțul și copiii ei. Pasionată de literatură, mai ales de literatura de limbă spaniolă, a ținut câteva ateliere de *creative writing* și a publicat numeroase articole în reviste de istorie și pe site-uri de specialitate. A lucrat câțiva ani ca

redactor într-o editură. Interesată de figurile marginale, ignorate de „marile narațiuni“ ale istoriografiei oficiale, a scris *Innocenza e peccato* (2010) și studiul *Terra e vita* (2011). Au urmat romanele de inspirație istorică *Onorabila venețiană* (*Honorata cortigiana*, 2011; Editura ALLFA, 2014) și *La visionaria* (2012). Ultimul ei roman, *Il giardino degli oleandri*, a apărut în 2013.

„Atât de dulce devin și de plăcută
când mă întind în așternut,
aici mă simt iubită și dorită,
iar plăcerea sporește cu orice minut.“

Veronica Franco, *Rime*

1

Veneția, 1560

În dimineața aceea, pe ulițe plutea o stare de euforie periculoasă, din acelea care te îndeamnă la gesturi nechibzuite și care îți dau senzația că poți îndrăzni orice.

Poate se datora aerului înțepător de primăvară, care pătrundea prin toți porii, sau vântului blând care venea dinspre mare și dezmiarda obrații tinerelor ca un îndrăgostit timid.

Oricare ar fi fost motivul, un zumzet frenetic însuflețea răspântiile, podurile, piețele, și peste tot vedeai mișunând oameni parcă deșteptați dintr-o lungă lăncezire și nerăbdători să se trezească la viață, bucurându-se de răcoarea bine-venită a zorilor.

Veneția părea în acel moment un cufăr plin cu bogății minunate și opere de artă, și era animată de un comerț intens; pretutindeni vedeai muncitori zorind la treburile lor, patricieni în veșminte somptuoase și doamne fardate. Această singulară întretăiere de drumuri, care fremăta de viață și pe unde zilnic treceau nave încărcate cu mărfuri de toate felurile, era însăși seva care dădea viață orașului și făcea ca Serenisima Republică să se bucore de o putere și de un fast invidiate de toți. Deja de câteva secole Veneția își găsea prestigiul într-o politică comercială agresivă, care, de-a lungul timpului, o făcuse să domine mărilor și rutele cele mai profitabile. Condimente, mățăsuri, bijuterii, sclavi, aur, argint, fildeș – venețienii erau capabili să cumpere și să vândă orice.

Și să folosească apoi câștigurile din afaceri ca să își extindă locuințele, să ridice biserici somptuoase sau să împodobească orașul cu monumente menite să dăinuie pe vecie.

Și Veronica admira măreția Veneției și simțea energia care clocoțea în inima orașului, cerând să iasă la suprafață. Astfel, de câteva zile trăia într-o stare constantă de agitație, greu însă de dirijat spre îndeletnicirile care se potriveau cel mai bine unei domnișoare de viță nobilă.

Cârlionții blonzi îi curgeau pe umeri, încadrând un chip fin și delicat. Avea ochi albaștri și luminoși, pe care razele soarelui din dimineața aceea caldă de primăvară îi făceau să pară încă și mai strălucitori.

Nu mai era o copilă, o fetiță drăgălașă cu zuluți blonzi, pe care toți o salutau ciupind-o de obraji. În doar câteva luni, Veronica începuse să observe niște schimbări – la început, mai degrabă în atitudinea celorlalți decât în purtările ei.

Bărbații care veneau în vizită la tatăl ei, Francesco, începuseră să o salute cu o înclinare respectuoasă a capului, iar cei mai înfocați chiar îi sărutau mâna, în timp ce doamnele care îi însoțeau o cercetau pe furiș, ascunzând – într-un mod cam neîndemânatic, ce-i drept – o urmă de iritare și de invidie.

Fata, care, cu siguranță, dincolo de frumusețe, nu ducea lipsă nici de o minte ascuțită, pusese indicile cap la cap și trăsese o concluzie: se făcuse mare.

La paisprezece ani, tinerele erau considerate deja femei bune de măritiș.

— Ce treburi avem de făcut azi, conia? o întrebase Chiara pe stăpână înainte să își facă drumul obișnuit prin piață.

Era singura servitoare care mai rămăsese în Casa Franco, împreună cu Anna, mama ei, care se ocupa de bucătărie.

În ciuda faptului că tatăl Veronicăi era un nobil de robă, cu o poziție socială bună, situația lui nu îi permitea să își întrețină cu demnitate soția, Paola, și cei patru fii, și cu atât mai puțin să aibă la dispoziție o armată de servitori. Și așa, una după alta, slugile și rânđașii se făcuseră nevăzuți, în căutarea unei ocupații mai

profitabile. În Casa Franco rămăseseră, mai degrabă din motive afective decât economice, doar Anna, bucătăreasa, și fiica ei, Chiara. De altfel, Anna nu era doar o bucătăreasă. Fusese doica celor mici și chiar îi alăptase pe doi dintre cei trei frați ai Veronicăi, care erau de o vârstă cu Chiara. Pentru toți, prezența ei consolatoare trezea acea senzație de siguranță și căldură pe care ar fi trebuit să o transmită o mamă. Căldură pe care, evident, doamna casei, soția lui Francesco Franco, nu reușea să o inspire. Așadar, ale Annei erau mâinile aspre și noduroase care mângâiaseră în fiecare seară părul des al Veronicăi înainte de culcare, a ei era vocea care îi șoptise ani întregi cuvinte pline de afecțiune și duioșie. Cu timpul, Annei i se alăturase Chiara, și astfel, gesturile lor tandre și purtările drăgăstoase o ajutaseră pe Veronica să depășească dificultățile unei vieți de familie nu tocmai idilice.

Veronica și Chiara se aveau ca surorile. Desigur, și una, și cealaltă erau conștiente de diferența de statut social și amândouă erau atente să nu depășească anumite limite, dar ăsta nu era un motiv care să le despartă. Chiar dimpotrivă, pentru că afecțiunea pe care o nutreau una pentru cealaltă nu avea nevoie de demonstrații cu stegulețe sau focuri de artificii. Era acolo, în inima lor, și asta era de ajuns.

— Te duci la măcelar și la spițer, poruncise doamna Paola.

Fără să aștepte să i se spună de două ori, Chiara își aranjase șorțul și boneta, care, strânsă bine la ceafă, îi scotea în evidență obrajii bucălați și rumeni, care plesneau de sănătate.

— Merg și eu cu ea, zisese Veronica, fără să mai aștepte răspunsul mamei.

Îi plăcea să hoinărească pe străduțele aglomerate, să alerge pe câmp sau să se piardă prin piețele gălăgioase, să simtă privirile lacome pe trupul ei grațios.

Doamna Paola îndrugase ceva, dar cele două tinere erau deja afară, gata să se arunce într-o nouă beție de condimente și de miresme, așa cum numai Veneția putea să le ofere locuitorilor ei.

Soarele de dimineață înroșea cărămizile lucioase, iar razele lui calde îi orbeau pe trecători. De jur-împrejur, laguna emana o

liniște adâncă. Apele calde, abia atinse de un vânticel slab, păreau încremenite și nepăsătoare, ca și cum avalanșa de lume, zarva și dezordinea umană nu ar fi tulburat-o defel. Pe de altă parte, laguna era obișnuită cu prezența gălăgioasă a venețienilor, cu veselie lor pestriță, cu fluxul continuu de nave, mărfuri și negustori, saltimbanci și vânzători, codoși și târfe, nobili și plebei, magistrați și soldați.

— Să mergem mai întâi la spițer, îi șopti Chiara, înroșindu-se ușor la amintirea bărbatului chipeș, care își făcuse o faimă de curcitor, atrăgând privirile languroase ale tuturilor clientelor sale.

La o asemenea invitație, Veronica își aranjă corsetul strâmt, din care se revărsau sâni înfloritori și tari.

Înaintau cu pas sigur și, făcându-și loc prin mulțime, ajunseră în scurt timp la destinație. Spițeria îmbăta simțurile cu mirosurile sale puternice, iar rafturile erau un șir nesfârșit de sticlute, flacoane, săculețe și cântare, cu care spițerul umbla cu mare atenție.

Din când în când, bărbatul, în jur de treizeci de ani, înalt, brunet și ciufulit, arunca pe furis câte o privire spre decolteul pe care Veronica îl descoperise intenționat, dându-și jos mantaua. Chiara urmărea scena, abia putând să își stăpânească râsul.

Micii stăpâne îi plăcea să fie provocatoare. Îi dădea o senzație de putere, o putere întru totul feminină, pe care doar frumusețea știe să o insufle.

Spițerul și servitoarea şușotiră câțva timp între ei. Pe urmă, Chiara primi pachetul cu flacoane, îl salută scurt pe spițer și porni spre ieșire, nu înainte de a-i face semn Veronicăi că pot pleca.

— Așteaptă-mă afară, îi șopti în schimb tânăra.

Chiara se așeză în fața spițeriei, nu foarte aproape, dar nici atât de departe încât să nu poată vedea bine scena.

Acum erau singuri, iar spițerul rămăsese fără cuvinte. O vreme, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă, iar stânjeneala bărbatului era tot mai vădită. Își ștergea fără încetare palmele ude cu o cârpă, neștiind la ce să se aștepte de la acea tinerică îndrăzneață.

— De ce mă priveați? îl ațâță Veronica, deloc intimidată.

Bărbatul bâlbâi ceva, dar, înainte să apuce să răspundă, Veronica veni mai aproape de el, lăsând între ei doar o distanță firavă.

Respirația spițerului deveni grea, în timp ce a Veronicăi era calmă și regulată.

— Vă place ce vedeți? îi șopti ea cu o voce îmbietoare, micșorând tot mai mult spațiul dintre ei.

Cu gura întredeschisă, spițerul dădea impresia că deja îi adulmecă trupul. Când fu doar la o palmă de el și citi pasiunea din privirea tânărului, care nu își lua ochii de la decolteu, până și Veronica simți că inima i se strânge cât un purice și că un val de căldură pune stăpânire pe ea, urcând dinăuntru, din pânțece, și străbătându-i fiecare nerv din corp.

Fata îi luă mâna – o mână îngrijită, cu linii aproape feminine – și o sprijini pe pieptul ei. Bărbatul, care până atunci se zbătuse să își controleze pornirile, se lăsă purtat de val, lăsându-și degetele să strângă sâniul rotunzi și fragezi, în timp ce cu cealaltă mână era în căutarea șoldurilor.

Veronica se lăsa atinsă. Se uita cum mâinile bărbatului alunecă lacome pe trupul ei și i se părea că redescoperă viața; o avalanșă de senzații o cuprindeau treptat, invadând-o și lăsând-o aproape fără suflu, buimăcită. Dar încă nu se întâmplase nimic... De fapt, erau niște biete mângâieri nevinovate, care îi atingeau mai mult rochia decât pielea. Deodată, el începu să o sărute, strângându-i sâniul, pe care corsetul nu-i mai ascundea.

Pielea albă se colora de petele roșietice lăsate de delirul sărutărilor lui. Spițerul o îmbrățișa cu lăcomie, nesătul, fără să îi pese câtuși de puțin că ar putea să intre cineva și să îi surprindă în lăntuiți astfel. De afară, Chiara privea amuțită scena.

Se strânseră și mai puternic în brațe. Veronica simțea răsuflarea greoaie a bărbatului, pofta lui tot mai vădită. Era convinsă că îi apăruse de multe ori în fanteziile cele mai desfrânate. De câte ori o dezbrăcase în imaginație? De câte ori făcuseră dragoste în vis? Și iat-o în sfârșit lângă el, aieva, stăpână absolută a unui bărbat viguros, care nu își mai putea ține în frâu dorința.

Veronica îl ținea de fese, împingându-l cu putere înspre pânțele ei și simțind în vintre cum dorința devine de nestăvilit. Până în clipa aceea, totul se petrecuse exact așa cum voise. Și deja anticipa continuarea...

— Veronica, vine cineva, să mergem, aproape că strigă Chiara, trântind de perete ușa întredeschisă a spițeriei.

Bărbatul îi dădu drumul imediat, într-un scurt moment de luciditate, și își veni în fire, străduindu-se să își recapete suflul regulat. La fel de iute, Veronica își aranjă corsetul și ieși în grabă din spițerie, fără să-i mai arunce nici măcar o privire primului bărbat căruia îi dezvăluise grațiile ei. Deși doar în parte. Mintea îi era încă în dezordine, i se părea că în urechi îi zumzăie mii de albine. De ce se purtase așa? Ce-i trecuse prin cap? Desigur, avea „darul“ acela pe care îl moștenise de la mama ei... un dar viclean, mult mai important decât banii: Veronica știa să citească în ochii bărbaților dorințe de nerostit. Și era și dispusă să le transforme în realitate.

Totul începuse pe când era foarte mică, atunci când învățase „arta“ mulțumindu-se doar să observe – ca mai apoi să imite – gesturile rafinate și mișcărilor mamei ei, Paola Fracassa, una dintre cele mai renumite curtezane din vremea ei.

Calitățile de seducătoare ale Paolei se bucurau de mare căutare la Veneția și erau recompensate cu generozitate. Asta fără să existe vreun scrupul de ordin moral. De fapt, cel puțin în lagună, prostituția nu era considerată un lucru murdar sau păcătos și nu afecta prestigiul celor care făceau parte din pătura înstărită a societății, chiar dacă era practică de o doamnă nobilă. Dimpotrivă, adesea chiar această practică – exercitată de femeile din casă – era cea care ridica familia și îi aducea prestigiu! Astfel, multe femei căsătorite „rotunjeau“ veniturile soților oferindu-se pentru bani. Nu era considerat un fapt necuviincios; în plus, era o mare diferență între o curtezană și o simplă târfă de pe stradă.

La o populație de aproximativ o sută patruzeci de mii de suflete, Veneția număra peste unsprezece mii de curtezane. Se găseau la fiecare colț de stradă, pe fiecare ulicioară, în fiecare casă. Și, de aceea, Veneția era văzută ca orașul cel mai deschis și mai libertin,

unde curtezanele se bucurau de un statut social în adevăratul sens al cuvântului, cu registru și tarif stabilit prin lege.

Educația ei începuse, prin urmare, în casa lui Francesco Franco. Încă de mică văzuse roind prin palat femeii și bărbați necunoscuți, auzise gemete și zărise din întâmplare trupuri îmbrățișate. Crescuse printre farduri, parfumuri și rochii de atlas lungi și împopoțonate, se obișnuise de mică să-și etaleze farmecele feminine și să cocheteze, însă fără să depășească anumite limite. La urma urmei era doar o fetiță, și așa o vedeau și ceilalți. Dar mai apoi, îi crescuseră sânii, pânțelece începuse să dea semne de o vitalitate încă necunoscută și... totul se schimbă. Destinul ei era, așadar, pecetluit, știa asta. Și nu putea face nimic ca să se împotrivescă.

Zumzăitul de albine părea să dispară.

— De ce ai făcut-o? o întrebă Chiara, care, în ciuda celor optsprezece ani ai săi, nu cunoscuse încă atingerea mâinilor și a buzelor unui bărbat.

— Pentru că așa am avut chef, îi răspunse ea simplu. În clipa aia îl doream și mi se părea că ochii lui îmi zic același lucru... Și, în plus, în curând trebuie să mă căsătoresc, e normal să mă obișnuiesc un pic cu bărbații.

Chiara nu mai spuse nimic. Primi răspunsul ca pe un adevăr incontestabil. De altfel, își dădea seama și ea destul de bine ce atmosferă domnește în Casa Franco, cu atât mai mult cu cât ea însăși respira același aer aproape de când se născuse. Totuși, fiind doar o slujnică, nu participa la nimic altceva, știa doar ce îi povestea mica stăpână sau ce vedea cu ochii ei.

Tocmai treceau pe lângă biserica San Felice din Cannaregio. Locul acela, împreună cu vorbele pe care tocmai le auzise, îi amintea Chiarei că Veronica e pe punctul de a deveni soția medicului Panizza, un bărbat cu mult mai în vârstă, dedicat în totalitate slujbei sale și care, după spusele soților Franco – care, de altfel, puseseră la cale căsătoria –, i-ar fi garantat fetei o poziție socială respectabilă. Nu era aristocrat, asta nu, dar deținea o avere frumușică, o casă impozantă, servitori, niște pământuri în afara lagunei – în fi-

ne, tot ceea ce o femeie ar putea să își dorească. Singurul neajuns era diferența de vârstă.

Ideea căsătoriei – a *acelei* căsătorii – îi trezea Veronicăi o repulsie de necontrolat. Nu reușea să înțeleagă cum de părinții ei putuseră să o arunce în brațele unei sorți atât de nefericite. Să fie orbi? Oare chiar nu vedeau că, fiind dăruiți de la Dumnezeu cu o fată ca ea, puteau să spere la o căsătorie încă și mai ambițioasă, poate cu un procuror din San Marco sau cu un senator? De ce atâta grabă? De ce să o arunce în brațele respingătoare ale unui medic de doi bani, ai cărui străbunici fuseseră cel mult niște muncitori pe sumbrele șantierele navale din Veneția?

Când se gândea la părinții ei, la Francesco și la Paola, nu găsea la ei niciun pic de înțelegere, niciun gest tandru, nicio dovadă de afecțiune, cu toate că sigur simțeau ceva pentru ea. În orice caz, nu vedea nimic care să semene, nici măcar vag, cu dragostea.

În acele momente îi venea în minte imaginea tatălui ei, acel *nobil homo*¹ pe nume Francesco Franco, singura notă discordantă în acel „budoar“ erotic pe care îl crease Paola Fracassa în locuința lor. Francesco era pâinea lui Dumnezeu, dar avea un viciu teribil: băutura. Astfel, seara, când se întorcea de la birt – preferata lui era cârciuma din hanul lui Ugolino –, își făcea simțită prezența încă de pe scară, atât de puternică era duhoarea pe care o răspândea. Mirosul grețos se împrăștia apoi în salon: un amestec supărător de vin și scortîșoară, lăsat de vreo prostituată de ultimă speță, care își vindea trupul amărăților de teapa lui, cu haina de bogătaș pe spinare, dar cu buzunarele goale. Când se întorcea acasă gâfâind de la escapadele lui nocturne, avea ochii umflați și lăcrimoși și nasul roșu de la vinul de Malvazia, căruia i se dedica fără rezerve. Asta arăta că până și actul sexual se consumase prea în grabă, iar beția nu îl lăsase să se bucure de amor. Bani aruncați!

Când Francesco venea acasă pe șapte cărări, soția lui nu îi îngăduia să-și târască în dormitor trupul scheletic, jalnic și împutit, și se încuia cu cheia în alcovul ei tapisat în verde. De cele mai multe

¹ „Bărbat nobil“; titlu acordat membrilor aristocrației venețiene.

ori, Francesco se prăbușea la pământ, poate chiar lângă prag, după ce bătea cu furie la ușă. Adormea acolo îmbrăcat, ca un bețivan de pe stradă. Adesea se întâmpla să își ude pantalonii, iar a doua zi dimineață trebuia spălat bine înainte să își revină în simțiri.

Francesco Franco nu era singurul care ceda unor astfel de plăceri. La căderea nopții, iar uneori chiar mai devreme, o armată de bărbați de toate felurile și rangurile porneau spre fundătura întunecată în care era ascuns hanul lui Ugolino, unde diferențele de clasă dispăreau, iar poftele cele mai tulburi ieșeau la suprafață cu toată puterea, aducând la un loc bogați și săraci, tineri și mai puțin tineri, în căutarea câtorva ore de relaxare în acea văgăună murdară care anula toate etichetele sociale. În penumbra încăperii, în aerul rarefiat, încărcat de aburii de la bucătărie, de fumul lumânărilor și de miasma pe care o răspândea mucegaiul de pe pereți, chipurile clienților se confundau. Pretutindeni pluteau cele mai dezagreabile mirosuri, laolaltă cu buchetul celor mai prețioase vinuri; duhoarea hainelor murdare, laolaltă cu izul de pomadă și de parfum pe care îl răspândeau veșmintele celor care își puteau permite să aibă o ținută îngrijită. Iar peste toate domnea mirosul de sex... de trupuri transpirate și excitate, gata să se încordeze în nesfârșite lupte erotice nocturne.

Noilor clienți, care nu mai puseseră piciorul în localul lui Ugolino – la urma urmei, hanuri ca acela se găseau din belșug la Veneția –, locul putea să le dea senzația că se află în anticamera infernului. Alcovurile, abia separate cu o perdeluță de restul localului, păreau niște adevărate bolgii cumplite, în care erau târâți sărmanii nevinovați, uneori chiar fără voia lor. Uneori doar pentru că erau în căutarea unei experiențe noi, diferite. Acolo aveau loc îmbrățișările pătimașe, acolo puteau să întâlnească femei, uneori chiar și bărbați. Acolo se pierdea simțul măsurii, acolo se lăsau năcuți de euforia momentului, de prăbușirea lină în vârtejul simțurilor înecate în vin. Se mergea ca pe buza unei prăpăstii. Gemetele femeilor, scârțâitul meselor, urletele, râsetele, horcăielile mușteriiilor, vasele trântite, sticlele care se spărgeau, încăierări-

le, vorbele deocheate și înjurăturile alcătuiau un Babel desăvârșit, în care era ușor de intrat, dar greu de ieșit.

Acesta era locul în care Francesco Franco își petrecea o bună parte din nopțile sale.

Veronica se întreba dacă și ea, așa cum făcea deja mama ei, va trebui să se încuie în cameră. Și această întrebare îi aminti de căsătoria mizerabilă care o aștepta. Un vâl de tristețe îi alungă într-o clipă voioșia de pe chip.

Cu pași repezi, cele două femei ajunseră la prăvălia măcelarului. Tejgheaua era așezată chiar pe stradă. Un bărbat robust și cu părul slinos îi arăta Chiarei hălci de vițel, în timp ce ochii Veronicăi erau ațintiți asupra fiului măcelarului. Nu era nimic de făcut. Orice avea legătură cu sexul opus îi atrăgea imediat atenția și îi stârnea interesul. Și totuși, nu era prima dată când îl vedea pe tânărul acela. Se numea Marco și era mai mare decât ea cu doar câțiva ani. Buclele blonde i se revărsau pe frunte, ascunzându-i superbii ochi albaștri. Le servea pe clientele cu nonșalanța unui adult, manevrând cu dexteritate cuțitul ascuțit și înfigându-și unghiile în carnea înșangerată.

Mâinile acelea pline de sânge, care contrastau atât de puternic cu puritatea chipului serafic, îi provocară fetei o stare confuză de agitație. Preț de o clipă, își feri privirea. Ce se întâmpla cu ea? Oare îi era de-ajuns să vadă anumite mișcări pentru ca în ea să se trezească o poftă de nestăvilit? Observase, de altfel, și cu alte ocazii că tânărul Marco atinge hălciile de carne așa cum ar mângâia formele unei femei, dar niciodată o astfel de imagine nu o tulburase atât de tare. În ziua aceea, în schimb, când reușea să-și ia ochii de la el, și-l închipuia gol, întins printre perne moi, ca un model care pozează pentru un artist, cu gura întredeschisă într-un gest de așteptare.

Veronica fu cuprinsă de amețelă și simți că este gata să leșine. De jur-împrejur se auzea vacarmul asurzitor al orașului, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ulicioarele fremătau de oameni care umblau în treburile lor, canalele erau pline de bărci de toate felurile. Orașul era același dintotdeauna, și totuși Veronica simțea că *totul* se schimbase.

— Eu mă întorc acasă, reuși să îi spună Chiarei în timp ce încerca să-și revină din amețeală.

Slujnica o privea nedumerită, neștiind ce să facă. Hotărî să aștepte ca Veronica să facă o mișcare, dar picioarele fetei nu se porneau deloc.

Era ca și cum o forță de nebiruit ar fi pus stăpânire pe Veronica. Gândul la trupul gol al tânărului măcelar nu îi dădea pace. Și totuși, el nu se întoarse să o privească nici măcar pentru o clipă, nici măcar când, gata să leșine, își trecuse batista brodată peste gâtul și pieptul asudate. Nu își făcuse deloc griji pentru ea, nici măcar când Veronica îl pironise cu privirea, mândră, încercând să îl forțeze să-și ridice ochii.

Nimic, nici măcar o tresărire: grațiile ei nu aveau nicio putere asupra tânărului Marco. Era ca și cum pentru el Veronica ar fi fost doar o fantasmă. Un duh invizibil. Și, pentru o femeie, cu atât mai mult pentru o tânără ca Veronica, așa ceva era de neînchipuit.

Într-un sfârșit, ajunseră și acasă. Veronica petrecu restul zilei într-o stare de confuzie totală. Din când în când, flăcări de roșeață îi cucureau obraji. Un foc o mistuia pe dinăuntru ca un tăciune aprins.

Înspre seară stătu mult timp la fereastră, bucurându-se de adierile mângâietoare care ar fi trebuit să-i stingă patima. Era frumos să privești Veneția din unghiul acela: acoperișurile, clădirile, cupolele bisericilor, străduțele de dedesubt, în timp ce oamenii – cel puțin cei care se îngrijeau de reputația lor – se retrăgeau pe la casele lor, iar locul lor era luat de filfizoni și de femei ușoare, de grupuri de tineri în căutare de distracții și de bețivani împiedicați.

Ziua era pe sfârșite, iar ultimele sclipiri de soare împodobeau orașul cu superbe jocuri de umbre și lumini. Veronica însă nu-și găsea pacea.

Prea multe emoții contradictorii puseseră stăpânire pe ea: degetele spițerului pe pielea ei, buclele blonde ale tânărului măcelar și, ca o amenințare difuză, altarul pe care urma să se jertfească, obligându-se să îngăduie atingerea unui bărbat bătrân și rece,

nedemn să guste din bucuriile pe care le avea de oferit trupul ei cald și fraged.

Cu asemenea gânduri, se pregătea de somn, în timp ce Chiara, ca de obicei, o pieptăna.

— Ești bine? o întrebă Chiara.

Dar Veronica nu răspunse.

Când rămase singură, întinsă în pat, începu să se zvârcolească în așternut, încercând să potolească tulburarea care o cuprinsese, dar imaginile care o bântuiau se înmulțiră. Se chinui să se concentreze doar asupra chipului lui Marco, ca să-și abată gândurile de la bărbatul care era pe cale să-i devină soț. Îi revenea în minte cu insistență viziunea pozei artistice în care și-l închipuisese pe chipeșul măcelar și, cu această imagine dinaintea ochilor, trupul ei înfierbântat se lăsă până la urmă cucerit de somn.

2

Confruntarea cu realitatea fusese mai dură decât își putuse imagina vreodată Veronica. De când devenise soția lui Paolo Panizza, viața ei curgea într-o lentă agonie, iar zilele erau toate la fel, compuse din mereu aceleași gesturi și dintr-o plictiseală neîntreruptă, pe care nici măcar strălucirea verii nu reușea să o risipească.

În casa ei mare, cu mult mai somptuoasă decât cea în care crescuse, întâlnea pretutindeni numai tristețe; singura încăpere pe care o găsea primitoare și intimă era camera ei. Aici își găsea refugiul în cele mai grele momente, când *durerea de a trăi* îi sfâșia inima. Cei patru pereți acoperiți cu fresce impunătoare adăposteau un dulap mare de abanos, unde erau ascunse hainele ei prețioase, iar perdelele fastuoase din mătase verde tăinuiau patul.

Veronica se întreba dacă viitorul ei va fi mereu așa; dacă niciodată nu va avea altceva de făcut decât să numere zilele care o desprăteau de destinul comun al tuturor oamenilor: moartea. Nunta avusese loc prea de curând ca proaspăta nevestă să poată să pună în practică ideile sălbatice care, tot mai adesea, îi tulburau gândurile.

Și totuși, simțea că se usucă pe dinăuntru lângă un om care alterna momentele de nepăsare absolută cu vorbele sfidătoare pe care i le arunca tinerei sale neveste când ea îndrăznea să îl contrazică în fața invitațiilor pe care îi aveau în mod regulat la masă: contele Bergonzi cu nobila lui soție, Andrea Tron, un îngâmfat exponent al patriciatului local, și tânărul Aliberti, medic foarte promițător, elev al lui Panizza, de o sensibilitate rară, căreia îi dădea glas în gingașele versuri cu a căror compunere se delecta.

Mai ales cu el îi plăcea Veronicăi să stea de vorbă, nu pentru că l-ar fi plăcut prea mult, ci pentru că firea lui poetică îi oferea consolare. Tânărul știa cum să îi potolească plictisul și să reducă la tăcere, cel puțin pentru câteva momente, zbuciumul vieții de cuplu. În sfârșit, dintre toți, era singurul care reușea să înțeleagă măcar o fărâmă din neliniștea care putea sălășlui în sufletul unei femei atât de frumoase și de seducătoare, dată de soție unui bătrân irascibil, fără pic de grațitudine pentru copila pe care cerul i-o pusese alături.

Dacă se gândea bine, poate că schimbarea – de la viața de familie la cea matrimonială – fusese prea bruscă. Se trezise deodată într-o casă necunoscută, înconjurată de străini devotați doar stăpânului, cu siguranță nu nou-venitei. În plus, mai erau și toanele *bătrânului*, care nu îi făceau viața deloc ușoară. Astfel, chiar de la începutul noii „aventuri“, tânăra găsisese consolare, în lungile momente de tristă singurătate, în cuvintele scrise. În cărțile care mai înainte nu ocupaseră prea mult loc printre distracțiile ei.

Se cufundă, așadar, în lectură, iar plăcerea pe care i-o provoca acest mod de relaxare era atât de pură și de intensă, încât începu ea însăși să compună versuri, mai ales de dragoste. Lor le încredința durerile ei, în ele își punea toată suferința. Biblioteca soțului era, din fericire, bine înzestrată: cărți de medicină, bineînțeles, dar nu numai. Hagiografii, cărți religioase, romane de aventuri, teatru – se găsea câte ceva din fiecare. Era totuși o problemă: deși femeilor dintr-o anumită clasă socială le era îngăduit să primească o instrucție adecvată, literatura era considerată o ocupație destinată bărbaților, așa că de multe ori fusese ținta muștrărilor doctorului. După părerea lui, acestea nu erau ocupații potrivite pentru o doamnă. Cusutul, biserica și casa – acestea ar fi trebuit să fie prioritățile ei. Și, bineînțeles, mult dorita și așteptata progenitură, care – oricât s-ar fi chinuit medicul – părea să nu aibă nicio intenție să se nască și să înveselească acea casă întunecoasă.

Pe orice cale, și în ciuda aversiunii soțului, Veronica hotărâse să se perfecționeze în toate formele de artă, nu doar în literatură, ci și în muzică, ajungând chiar la pictură. Această ocupație continuă o împiedica să se gândească la nefericirea ei, la faptul că era „prizonieră“ într-o celulă cu gratiile aurite. Era ca și cum, folosindu-și